

— Въ полка ли? — Разбира се; макаръ и да е малъкъ, но е сърдцатъ, а тамъ такива хора трѣбватъ.

Сърдцатъ! Ние си спомнихме кравата и бѣлѣжката на директора: „Ти си славно момче“. И нѣщо и радостно и болно сви сърдцето ми.

— А дѣ е сега, не знаешъ ли, а? — попитахъ.

— Е, та дѣ да знамъ? — отишълъ, казватъ, съ полка на баща си, милъ му билъ, не искалъ да го остави. Па и конетѣ и каруцата бѣха взети — трѣбвали тамъ, и той ги закаралъ. Казватъ, прѣнасялъ тамъ патрони, хлѣбъ.

— Ами куршумитѣ? — попита единъ второкласникъ, който обичаше да слуша и разказва сѣ страшни работи.

Звънецътъ удари.

Ние помолихме съсѣда да ни обажда всичко, каквото научи за Шишка, и влѣзохме въ класъ. Ала цѣлия часъ се разправяше историята на Шишка, който тръгналъ съ полка на баща си, срѣдъ студа и куршумитѣ.

IV.

Минаха се два мѣсеци. Вече се запролѣтјаваше. Голѣмиятъ клонестъ брѣстъ срѣдъ училищниятъ дворъ се бѣ изпѣстрилъ съ блѣдозелени шушулки, нѣжна трѣвица бѣ облѣкла жглитѣ и краищата на двора. Върховетѣ на балкана се още бѣлѣеха, но по полето се носѣха топлитѣ лъчи на слънцето и намъ бѣ леко и приятно. Често излизахме на разходка. А чакахме и миръ. Татко вече толкова пжѣтъ ни писа, че щомъ се подпише мира и ще ги ра ни пуснатъ. Щомъ се подпише! А дѣдо не прѣстава купува вѣстници, по два, по три. Сѣдне той прѣдна градинката, турне очилата на дебелия си носъ, п